

VICTOR TELEUCĂ

Havat árulnak az utcán

Az utcán végig sor kígyózik, dagad:
Felnőtt, gyerek, vén – asszonyok –,
Mögéjük ím besorolok,
Mit adnak itt, kérdem, s azt mondják, hogy – havat!

És jönnek egyre, érdeklődnek sorra,
Beállnak közénk, gondba merülten,
Nagy tervek szövődnek nekihevülten,
Majd felocsúdva újra megkérdik, a válasz és a hang
Ugyanaz:
– Havat!
– Tréfálni tetszik?
– Mondottam: havat!
– De mekkora a porció? És mondja csak, miféle hó?
Német, japán, vagy itthoni gyártmány?
És milyen színű, netán fehér?
– Nem, csupa kék s az égig ér.

Zavartan állunk s beledöbbenünk:
– Istennek hála, havat adnak nekünk!
Valamikor hóország voltunk, hó volt a mindenünk,
Mi történhetett, hogy nyoma veszett?
– Talán eladták.
– No de mind?
– Az istenért, mely ország ne vette volna meg?

S bizonyítékul, hogy a havat nem a farkas
Ette meg, elered a hó,
Dagad a sor, a sok kíváncsiskodó
Lábujjhegyre áll, látni szeretne.
– Mit adnak itten, jóurak?
– Ugyan mit? Hát egy kis havat...

És szelíden pilinkél, és senki se tágít,
A hónaljak alatt egy-egy pakk hó világít,
És bár sorban állnak, azért másodjára
Is beáll mindenki, hogy sorát
Újra kívárja.

Dagad a sor, és csak úgy havazik, özönnel,
Valami elromlott odafent, kegyetlenül ömlik,
S a hulló hótól a sor betemetődik.
Immár nem látni, de hallani még,
Jön egy-egy fickó, kíváncsi lény,
Érdeklí, mit adnak itt, és mereszti a szemét

A hófüggönyön túlra, válaszra várva:
– Hál’istennek, hogy van havunk...

Mesésen ontja ránk a semmi zsákja...

Született 1943-ban. Moldovai költő, a Romániai Írók Szövetségének tagja. Verse a romániai irodalmi sajtóban jelent meg 1989 előtt.

ȘTEFAN BASTOVOI

Az orosz csaj

Szemei csalfák
mint Oroszhon régi térképe.
Körös-körül erdők
nőnek, Szibéria zöldell,
középen szarvasok iramlanak
és a mókusok és valamennyi
barna vadállat.
Amikor meglepődik
és amikor szeret
oly magasba ívelnek szemei
hogy maga Nagy Péter
is meghajlás nélkül bevonulhat rajtuk.
Mikor gondba esik
a hűvös erdőkből előjönnek a teherautók
és a vöröslő hóra kirakják a deportáltakat.
Körös-körül erdők magaslanak
és fagyos Szibéria
középen nyargalnak a szarvasok és valamennyi barna vadállat
és a mókusok a tüzet ülik körül.

Született 1976-ban, Kisinyovban (Moldovai Köztársaság). Az Octav Băncilă művészeti középiskola utolsó évében kórházba utalják, ahol megírja első, nagy figyelmet keltő versciklusát (Un Diazepam pentru Dumnezeu – Egy nyugtató az Istennek). 1996–1998 között a temesvári egyetemen filozófiát hallgat, majd félbehagyja tanulmányait. Jelenleg Savatie testvér néven egy moldovai kolostorban él.